

Arrest

nr. 341 169 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Khan Younis (Gaza) en bent u een Palestijnse moslim van Arabische afkomst. U verliet de Gazastrook op 2/10/2023. Via Egypte en Turkije kwam u op 18/10/2023 in Kos, Griekenland aan. U wou naar België komen, maar in Griekenland werd u verplicht om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen u op 16/11/2023 deed. U werkte er drie dagen in de landbouw. Op 1/12/2023 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. U ontving een tijdelijke verblijfskaart of een ausweis en ging naar Kreta omdat u gehoord had dat u daar makkelijker werk zou vinden. U verbleef in totaal zo'n tweeënhalve à drie maanden op Kreta. Na een maand keerde u via Athene terug naar Kos waar u vingerafdrukken diende te geven voor het bekomen van een Griekse verblijfskaart of ADET. U vroeg dat deze zou worden afgeleverd in Kreta en u keerde terug naar Kreta. U ontving evenwel nooit nieuws over dat u uw ADET zou kunnen afhalen. Op Kreta werkte u 12-13 dagen, maar werd u niet betaald. U werkte vervolgens 15 dagen in een steengroeve. Uw kamergenoten, twee Palestijnen en twee Syriërs, eisten echter steeds

meer geld van u. Ze bedreigden en sloegen u. Omwille van deze problemen reisde u naar Athene waar u via een smokkelaar een (vals) Spaans paspoort bekwaam. Na twee dagen reisde u naar België waar u op 21/03/2024 aankwam. Op 22/03/2024 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in. Bij terugkeer naar Griekenland vreest u er vermoord te worden.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten (allen kopieën) neer: uw Palestijns paspoort; uw Palestijnse identiteitskaart; de Palestijnse identiteitskaart van uw echtgenote; uw huwelijksakte; geboorteaftasten van twee van uw kinderen; twee UNWRA-kaarten; de UNWRA-kaart van uw vader; verschillende attesten dat u en uw gezin beroep deden op hulp van UNWRA; verschillende foto's van uw kinderen en uw vernielde woning in Gaza; uw Griekse ausweis; twee e-mails, d.d. 3/5 en 5/5/2025 betreffende de situatie van uw gezin in Gaza alsook twee foto's van uw zoon die gewond raakte bij een bombardement.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

U legt een attest neer van een psycholoog, d.d. 7/04/2025, waarin wordt gesteld dat u psychisch kwetsbaar bent. Uit dit attest kan evenwel niet afgeleid worden hoe men tot deze conclusie kwam noch hoe dit een invloed zou kunnen hebben op het verloop van het persoonlijk onderhoud.

U verklaarde dat u een psychologische druk ervaart waardoor u zich niet kan concentreren, u slecht slaapt en u niet goed kan eten en werken. U ervaart deze moeilijkheden sinds het begin van de van het laatste conflict in Gaza. U zocht hiervoor geen hulp omdat u zeker bent dat het niet zal werken omdat iedere keer u contact heeft met uw gezin, u terug naar een nulpunt gaat (CGVS, p. 4). Deze vaststellingen zijn dus louter gebaseerd op uw verklaringen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden aangaf en dat de DVZ dit ook zo vaststelde (Vragenlijst "BPN" DVZ en Beoordeling BPN, d.d. 15/04/2024). Voorts dient opgemerkt te worden dat u uw relaas op het CGVS op zelfstandige en functionele wijze kon uiteenzetten. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaringen, de door u neergelegde documenten en de informatie van de Griekse asielinstanties (CGVS, p. 8; EURODAC Search result, d.d. 22/03/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens

irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigten van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat u geen zicht biedt op uw reële situatie tijdens uw verblijf in Griekenland.

- U verklaarde dat u in Griekenland enkel een ausweis kreeg, u een aanvraag deed voor een ADET, maar u dezenooit bekwam. U stelde vervolgens op 21/03/2024 vanuit Griekenland naar België te zijn gereisd met een (vals) Spaans paspoort dat u weggooide bij aankomst in België (CGVS, p. 9, 11, 13).

- U legde een kopie van uw ausweis voor. Hieruit blijkt dat u hiermee enkel in Kos mag verblijven. Hetgeen niet strookt met uw verklaringen dat u hiermee naar Athene en Kreta reisde (CGVS, p. 9).

- Uit informatie van de Griekse autoriteiten blijkt dat u er op uw naam zowel een ADET, geldig van 1/12/2023 tot 30/11/2026, als een Grieks reispaspoort, geldig van 18/01/2024 tot 17/01/2029, werd uitgegeven. Geconfronteerd hiermee, ontkende u ooit deze documenten te hebben gehad (CGVS, p. 13-14). Nochtans blijkt uit de informatie beschikbaar op het CGVS dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland niet automatisch een reisdocument krijgen, maar pas nadat de betrokkene hiertoe een specifiek verzoek heeft ingediend bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De persoon die internationale bescherming geniet, moet ook bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40eur betalen. De begunstigde van internationale bescherming moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>).

- Bovendien blijkt uit een, inmiddels verwijderd, bericht op uw Facebookprofiel dat u wel degelijk in het bezit was van een ADET. U bent immers herkenbaar op de foto van de ADET. In dit bericht is tevens een Grieks reispaspoort te zien dat, gezien uit de informatie van de Griekse asielinstanties blijkt er zo'n document op uw naam werd uitgegeven, meer dan waarschijnlijk het uwe is. Geconfronteerd hiermee, stelde u dat u het niet wist, het misschien aan iemand anders toebehoort en u niet weet of het uw foto is (CGVS, p. 14). Dit volstaat redelijkerwijze niet als verklaring gezien het om een post gaat op uw Facebookprofiel en u wel degelijke herkenbaar bent op de foto.

- U gewezen op uw medewerkingsplicht, blijft u evenwel bij uw verklaringen (CGVS, p. 14). Nochtans kan erop gewezen worden dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u niet voldaan heeft aan uw medewerkingsplicht en u op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Op die manier maakt u het voor het CGVS onmogelijk om enig zicht te krijgen op uw reële situatie in Griekenland, de redenen waarom u Griekenland verliet en wanneer en op welke wijze u naar België reisde.

Hierbij dient nog aangestipt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geenszins een oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Immers u verklaarde dat het uw kinderdroom was om naar België te komen, het uw doel was om door Griekenland te reizen zonder hier een verzoek te moeten indienen en u Griekenland louter als een stap zag om naar België te komen (CGVS, p. 7, 12).

Rekening houdend dat u wel degelijk in het bezit bent van een Griekse verblijfskaart of ADET, dient op het volgende gewezen te worden.

Uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op:

<https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Het is dus duidelijk dat u ook een fiscaal registratienummer hebt dat u toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van onroerend goed.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op :

https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland.

Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPE or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

• Hierbij dient opgemerkt te worden dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden aangaf en dat de DVZ dit ook zo vaststelde (Vragenlijst "BPN" DVZ en Beoordeling BPN, d.d. 15/04/2024). U gaf wel aan dat u onder psychologische druk staat omwille van de situatie in Gaza en uw gezin aldaar. U zocht hier evenwel geen hulp voor omdat u zeker bent dat dit niet zal werken (CGVS, p. 3-4). Deze vaststellingen zijn evenwel louter gebaseerd op uw verklaringen. Dit is aldus niet voldoende om het bestaan van psychologische kwetsbaarheid vast te stellen die een ander onderzoek van uw leefomstandigheden in Griekenland rechtvaardigt en gezien de hierboven uiteengezette redenen.

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw documenten volstaan niet om bovenstaande appreciaties te wijzigen. Uw identiteit en herkomst, net als deze van uw familieleden en hun situatie in Gaza, staan op zich niet ter discussie, net als uw status als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. De door u voorgelegde documenten m.b.t. uw UNRWA-status en deze van uw familie zijn niet dienstig aangezien uw verzoek wordt beoordeeld ten opzichte van de EU-lidstaat die u bescherming toekende, namelijk Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Palestijnse gebieden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/9, en 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet “*in samenhang met een schending van artikel 43 e.v. van de wet van 18.07.1966 op het gebruik van de talen*”, van “*art. 2 par. 2 en 3*” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder zorgvuldigheidsplicht*” en van de “*principes van machtsoverschrijding*”.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een rapport van CERD (*Comité pour l'élimination de la discrimination raciale*) d.d. 24 december 2024 (bijlage 3).

2.2. Op 14 januari 2026 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie inzake de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Op 18 januari 2026 legt verzoekende partij twee aanvullende nota's neer met als bijlage een psychologisch attest d.d. 15 juni 2025, een lijst van omgekomen familieleden met vertaling, een schrijven d.d. 19 november 2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties aan het Commissariaat-generaal (en DVZ) en het rapport “*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*” gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in april 2025 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.4.2 De Raad duidt er vooreerst op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 23 en 39 van voormelde richtlijn 2005/85/EG, artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de “*principes van machtsoverschrijding*” geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

2.4.3. Verder dient door de Raad te worden vastgesteld dat de kritiek in het verzoekschrift inzake het afnemen van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal door een Engelssprekende EUAA-medewerker *in casu* feitelijke grondslag mist. Immers blijkt uit niets dat het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij plaatsvond in het Engels en/of afgenomen werd door een EUAA-medewerker. Het desbetreffend betoog in het verzoekschrift blijkt geen betrekking te hebben op de zaak van verzoekende partij, nu immers vastgesteld moet worden dat in het verzoekschrift verwezen wordt naar en geciteerd wordt uit notities van een persoonlijk onderhoud dat niet dat van verzoekende partij betreft (zie p. 22 van het verzoekschrift). Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op een gemaakte opmerking waaruit moet blijken dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond in het Engels, en desbetreffend verwezen wordt naar pagina 3 van de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat noch op pagina 3, noch elders in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij een dergelijke opmerking teruggevonden kan worden. Evenmin blijkt uit enig ander element dat het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij in het Engels plaatsvond en/of afgenomen werd door een EUAA-medewerker. Zij het tevens opgemerkt dat ook de advocaat die aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij nergens enige

opmerking of bezwaar maakte inzake de *protection officer* die het persoonlijk onderhoud afnam en/of de taal waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvond. Dit betoog in het verzoekschrift mist dan ook feitelijke grondslag en blijkt in het voorliggende verzoekschrift te zijn opgenomen door middel van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege de advocaat van verzoekende partij.

2.4.4. Dient vervolgens te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt besloten dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Meer bepaald wordt inzake de door verzoekende partij aangehaalde mentale problemen dienstig op het volgende gewezen: *“U verklaarde dat u een psychologische druk ervaart waardoor u zich niet kan concentreren, u slecht slaapt en u niet goed kan eten en werken. U ervaart deze moeilijkheden sinds het begin van de van het laatste conflict in Gaza. U zocht hiervoor geen hulp omdat u zeker bent dat het niet zal werken omdat iedere keer u contact heeft met uw gezin, u terug naar een nulpunt gaat (CGVS, p. 4). Deze vaststellingen zijn dus louter gebaseerd op uw verklaringen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden aangaf en dat de DVZ dit ook zo vaststelde (Vragenlijst “BPN” DVZ en Beoordeling BPN, d.d. 15/04/2024). Voorts dient opgemerkt te worden dat u uw relaas op het CGVS op zelfstandige en functionele wijze kon uiteenzetten. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

De Raad wijst er hierbij nog op dat in de bestreden beslissing foutief gesteld wordt dat door verzoekende partij een psychologisch attest (d.d. 07/04/2025) werd bijgebracht. Immers blijkt nergens uit het administratief dossier dat dergelijk stuk werd neergelegd. Bovendien verklaarde verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 25 april 2025 expliciet nooit psychologische hulp te hebben gezocht voor haar mentale problemen (notities CGVS, p. 3-4). Per aanvullende nota brengt verzoekende partij een psychologisch attest van 15 juni 2025 bij, waaruit blijkt dat verzoekende partij sinds 28 april 2025 enkele psychotherapie sessies volgde. Uit het attest blijkt dat verzoekende partij kampt met psychische problemen, doch wordt nergens in het attest gesteld dat verzoekende partij ten gevolge hiervan niet in staat zou zijn (geweest) om een procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Hoewel verder kan worden aangenomen dat de situatie in Gaza, de situatie aldaar van haar achtergebleven familieleden en het verlies van familieleden in het conflict een psychologische impact heeft op verzoekende partij, benadrukt de Raad evenwel dat, gelet op het voorgaande, *in casu* niet blijkt dat verzoekende partij persoonlijk dermate psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige, aan haar specifieke noden aangepaste, bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet concreet aantooft of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.4.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

2.4.6. Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Blijkens de verklaringen van verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier werd verzoekende partij op 1 december 2023 een vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en werd zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, ADET genaamd, die drie jaar geldig is (geldig van 01/12/2023 tot 30/11/2026), en van een reispaspoort, dat vijf jaar geldig is (van 18/01/2024 tot 17/01/2029) (notities CGVS, p. 8; ‘Aanvraag derde landen Griekenland’ (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1)).

Waar in het verzoekschrift opgeworpen wordt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of zij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, onderstreept de Raad dat uit voormelde gegevens afdoende blijkt dat aan verzoekende partij een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Derhalve komt het aan verzoekende partij zelf en niet aan verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat verzoekende partij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet, alwaar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Er kan dan ook worden aangenomen dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is.

2.4.7. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat er geen concrete, actuele landeninformatie inzake de specifieke situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland werd toegevoegd aan het administratief dossier, benadrukt de Raad evenwel dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar meerdere (actuele) bronnen met betrekking tot de specifieke situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland, waaronder het “*Country Report: Greece. Update 2023*” van AIDA/ECRE d.d. juni 2024, het rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*”, van RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024, het “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024, de “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*” van de Europese Commissie d.d. 4 april 2025 en het rapport “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL d.d. april 2025. Tevens dient gewezen te worden op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota.

De Raad onderstreept tevens dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde rapporten en informatie aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan

bronnen. De Raad is dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming.

2.4.8. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie kan verder niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Het thans door verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte schrijven d.d. 19 november 2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties aan het Commissariaat-generaal (en DVZ) werpt hierop geen ander licht. Wat betreft de kritiek in de brief op het rapport “*Aide aux migrants*”, gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025, waarbij gesteld wordt dat de informatie in het rapport niet (langer) correct en/of actueel is en verzocht wordt om voormeld rapport buiten beschouwing te laten bij de beoordeling van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, merkt de Raad op dat verwerende partij noch in de bestreden beslissing (die dateert van vóór de publicatie van dit rapport) noch in haar aanvullende nota verwijst naar dit rapport. Evenmin steunt de Raad zich in zijn beoordeling op dit rapport. Waar in het schrijven de moeilijke situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming benadrukt wordt, onderstreept de Raad nog dat ook in de hierboven gedane analyse van de algemene situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming erkend wordt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland ernstig en moeilijk is, onder andere door de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Verder erkent de Raad dat, gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, er een evolutie is naar een toenemende bureaucratistische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. Echter dient te worden herhaald en benadrukt dat uit het geheel van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Derhalve blijft onverminderd overeind dat, hoewel een voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming, een individuele beoordeling noodzakelijk blijft waarbij de persoonlijke situatie en individuele omstandigheden van de verzoeker als statushouder in Griekenland te dezen doorslaggevend zijn. Het komt dan ook wel degelijk aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu slaagt verzoekende partij er evenwel niet in aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.4.9. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij tot op heden geen zicht biedt op haar reële situatie tijdens haar verblijf in Griekenland. Aan haar verklaring dat zij in Griekenland nooit in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfsvergunning (ADET) en een Grieks

paspoort kan immers geen enkel geloof worden gehecht. Zij gaf in dit verband aan dat zij in Griekenland enkel een *ausweis* kreeg, een aanvraag deed voor een ADET maar deze nooit bekwam en vervolgens op 21 maart 2024 vanuit Griekenland naar België reisde met een (vals) Spaans paspoort dat zij weggooide bij aankomst in België (notities CGVS, p. 9, 11 en 13). Echter blijkt vooreerst uit de door haar neergelegde kopie van haar *ausweis* (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 12) dat zij hiermee enkel in Kos mag verblijven, hetgeen niet strookt met haar verklaringen dat zij hiermee naar Athene en Kreta reisde (notities CGVS, p. 9). Daarnaast blijkt uit informatie van de Griekse autoriteiten dat op haar naam zowel een Griekse ADET (geldig van 1/12/2023 tot 30/11/2026) als een Grieks reispaspoort (geldig van 18/01/2024 tot 17/01/2029) werd uitgegeven (zie 'Aanvraag derde landen Griekenland' (*ibid.*)). Verzoekende partij ontkende deze documenten ooit te hebben ontvangen (notities CGVS, p. 13-14), doch blijkt uit een, inmiddels verwijderd, bericht op haar Facebookprofiel dat verzoekende partij wel degelijk in het bezit was van een ADET. Zij is immers herkenbaar op de foto van de ADET. In dit bericht is tevens een Grieks reispaspoort te zien dat, gezien uit de informatie van de Griekse asielinstanties blijkt dat er zo'n document op haar naam werd uitgegeven, meer dan waarschijnlijk het hare is (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 3). Geconfronteerd hiermee, stelde zij dat zij het niet wist, het misschien aan iemand anders toebehoort en zij niet weet of het haar foto is (notities CGVS, p. 14). Dergelijke uitleg overtuigt geenszins, aangezien het om een post gaat op haar Facebookprofiel en zij wel degelijk herkenbaar is op de foto. Verzoekende partij werd vervolgens gewezen op haar medewerkingsplicht, doch bleef bij haar verklaringen (notities CGVS, p. 14). Ook in haar verzoekschrift houdt zij vast aan deze verklaringen. De Raad wijst er evenwel op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Er mag van een verzoeker verwacht worden dat deze correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten bijbrengt, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uit voormelde vaststellingen blijkt evenwel dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan haar medewerkingsplicht en dat zij op intentionele wijze getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Op die manier maakt zij het voor de Raad onmogelijk om enig zicht te krijgen op haar reële situatie in Griekenland, de redenen waarom zij Griekenland verliet en wanneer en op welke wijze zij naar België reisde. Dergelijke houding getuigt allerminst van het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

2.4.10. Derhalve dient tevens te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet in staat was/is de nodige officiële documenten – meer bepaald een Griekse verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) – te bekomen waarmee zij in Griekenland haar rechten kan doen gelden wat betreft o.a. de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en onderwijs, laat staan dat zij zou aantonen dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht kwam of bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op wat hierboven werd vastgesteld, kan worden aangenomen dat verzoekende partij wel degelijk in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfskaart (ADET) en een Grieks reispaspoort, dewelke geldig zijn tot respectievelijk 30 november 2026 en 17 januari 2029. In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er geen enkele garantie is dat haar Griekse ADET nog steeds geldig is, temeer nu zij het land verliet, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij geen enkel concreet element bijbrengt waaruit kan blijken dat zij actueel niet over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Aangezien verzoekende partij aldus wel degelijk nog in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning en verder evenmin aannemelijk maakt niet in het bezit te zijn van haar originele (afgedrukte) ADET-kaart, *i.e.* het document dat aantoonde dat zij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning, is haar verwijzing naar de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming die niet (langer) over een geldige verblijfsvergunning beschikken of niet (langer) over hun afgedrukte verblijfsdocumenten beschikken, *in casu* niet dienstig.

Verder kan worden aangenomen dat verzoekende partij in Griekenland beschikte over een fiscaal registratienummer (AFM). Immers blijkt uit voorliggende informatie dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen – wat *in casu* het geval is – automatisch een AFM krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen. Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend en blijft geldig zolang de ADET geldig is. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van het AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (zie "*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*" gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 20-21). Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het voor haar niet mogelijk was/is om deze administratieve formaliteit te vervullen. De Raad benadrukt hierbij dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Inzake het sociaal zekerheidsnummer (AMKA) wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst informatie achter te houden inzake de documenten waarvan zij in Griekenland in het bezit werd gesteld. Aan de bewering in het verzoekschrift dat verzoekende partij hierover niet beschikte (zie p. 37 van het verzoekschrift), kan dan ook niet zonder meer geloof worden gehecht. Bovendien blijkt nergens uit de verklaringen van verzoekende partij en/of uit het verzoekschrift dat verzoekende partij pogingen ondernam om een AMKA aan te vragen, waardoor het feit dat zij hiervan nooit in het bezit zou zijn gesteld geheel te wijten is aan haar eigen nalaten. Verder toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zal zijn een AMKA aan te vragen en te activeren. De Raad merkt hieromtrent op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ingevolge een nieuwe ministeriële regeling uit december 2023 sinds 1 april 2024 het AMKA bij een eerste uitgifte inactief wordt afgegeven en vervolgens dient te worden geactiveerd met bewijs van adres en werk/studie. Het bewijs van werk kan geleverd worden door middel van een arbeidscontract maar ook een werkbelofte/intentieverklaring volstaat reeds (zie “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024, p. 20-22; “*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*” gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in april 2025, p. 22-24; “*Country Report. Greece. Update on 2024*” gepubliceerd door AIDA/ECRE van 18 september 2025, p. 266-267). Verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat het voor haar volstrekt onmogelijk is om dergelijk bewijs van adres en werk te leveren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

2.4.11. Evenmin toont verzoekende partij *in concreto* aan dat haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Bovendien toont verzoekende partij, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, nu immers vastgesteld moet worden dat zij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet.

Dient in dit verband vooreerst te worden herhaald dat verzoekende partij niet geloofd kan worden waar zij voorhoudt dat zij in Griekenland niet in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning (ADET) en reispaspoort, laat staan dat zij aannemelijk zou maken dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht kwam of bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekende partij houdt tot op heden vast aan deze ongeloofwaardig bevonden verklaringen en weigert derhalve een duidelijk zicht te bieden op haar reële situatie in Griekenland en de redenen waarom zij Griekenland verliet.

Daarnaast merkt de Raad nog op dat uit de verklaringen van verzoekende partij tevens duidelijk blijkt dat zij nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Immers verklaarde zij dat het haar kinderdroom was om naar België te komen, het haar doel was om door Griekenland te reizen zonder hier een verzoek te moeten indienen en zij Griekenland louter als een stap zag om naar België te komen (notities CGVS, p. 7 en 12). Ook verliet zij Griekenland kort na de toekenning van haar internationale beschermingsstatus. Meer bepaald werd haar op 1 december 2023 de vluchtelingenstatus toegekend en zou zij Griekenland reeds op 21 maart 2024 hebben verlaten (verklaring DVZ, vraag 33; notities CGVS, p. 10), *i.e.* kort nadat een reispaspoort op haar naam werd uitgegeven. Zoals *supra* reeds bemerkt, werd blijkens de informatie afkomstig van de Griekse autoriteiten immers op 18 januari 2024 een reispaspoort op haar naam uitgegeven. Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij louter afwachtte tot zij de nodige Griekse documenten bekam die haar zouden toelaten haar reis verder te zetten, zonder dat zij daadwerkelijk enige intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dit uiterst kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid of medische zorg in Griekenland. De Raad benadrukt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op haar uiterst kortstondig verblijf in Griekenland na het verkrijgen van de internationale bescherming en de juiste documenten, kan niet worden aangenomen dat zij in Griekenland

daadwerkelijke en ernstige pogingen ondernam om haar leven aldaar uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden.

2.4.12. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In haar verzoekschrift en aanvullende nota wijst verzoekende partij op haar psychische kwetsbaarheid, doch de Raad bemerkt dat evenwel niet aan de hand van overtuigende medische en/of psychologische attesten aangetoond wordt dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij dermate is dat deze belangrijke negatieve gevolgen zou hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie. Uit het thans per aanvullende nota bijgebrachte psychologisch attest van 15 juni 2025 kan zulks althans niet worden afgeleid. In het attest wordt gewezen op het psychisch lijden van verzoekende partij en wordt op summiere wijze een opsomming gegeven van haar symptomen, doch zonder verdere verduidelijking aangaande de precieze aard, omvang en/of ernst van deze problemen en de eventuele impact op haar functioneren. Waar gesteld wordt dat verzoekende partij lijdt aan “*een ernstige depressie met angstsymptomen*”, stelt de Raad vast dat uit het attest evenwel niet kan worden afgeleid of en in welke mate deze vaststelling steunt op diepgaand onderzoek dan wel de eigen verklaringen van verzoekende partij. Verder blijkt nergens uit dat verzoekende partij na de psychologische sessies waarvan sprake in het attest van 15 juni 2025 nog verder psychologisch werd opgevolgd. In haar aanvullende nota (d.d. 18/01/2026) lijkt zij voor te houden tot op heden psychologisch te worden opgevolgd, doch zij brengt hiervan geen enkel bewijs bij. In het attest wordt evenmin enige concrete toelichting gegeven aangaande de eventuele nood aan en complexiteit van verdere psychologische opvolging. Hoewel verder op zich niet betwist wordt dat de situatie in Gaza, de situatie aldaar van haar achtergebleven familieleden en het verlies van naasten in het conflict een psychologische impact heeft op verzoekende partij, kan evenwel, gelet op het voorgaande, niet blijken dat zij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze een belangrijke negatieve impact hebben op haar zelfstandig functioneren. Ook blijkt uit niets dat verzoekende partij zware zorg en complexe monitoring behoeft die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland.

Er kan worden aangenomen dat verzoekende partij voldoende autonoom en zelfredzaam is om zich bij terugkeer naar Griekenland zelfstandig te handhaven. Zo bleek zij in staat om haar reis uit Gaza en uit Griekenland te regelen en te ondernemen (notities CGVS, p. 6 en 9-10). In Griekenland ging zij nadat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend naar Kreta, waar zij in totaal ongeveer een maand werkte en verbleef in een studio die zij huurde met vier anderen (notities CGVS, p. 15 en 16). Gelet op hetgeen *supra* werd vastgesteld, kan tevens worden aangenomen dat zij in Griekenland wel degelijk een Griekse verblijfsvergunning en Grieks paspoort bewam, *i.e.* documenten die niet automatisch worden afgegeven maar waartoe bepaalde administratieve procedures dienen te worden doorlopen. Uit haar eigen verklaringen blijkt tevens dat zij hiervoor van Kreta via Athene terugkeerde naar Kos waar zij vingerafdrukken diende te geven (notities CGVS, p. 13). Vervolgens keerde zij terug naar Kreta (notities CGVS, p. 13). Verder kreeg verzoekende partij zowel tijdens haar verblijf in Turkije als tijdens haar verblijf in Griekenland financiële steun van haar in België verblijvende Palestijnse vrienden (notities CGVS, p. 7-8). Hieruit blijkt dan ook dat verzoekende partij een zekere mate van zelfredzaamheid heeft, dat zij de capaciteiten bezit om complexe stappen te ondernemen en dat zij bovendien beschikt over een ondersteunend netwerk. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom een terugkeer naar Griekenland om daar een duurzaam bestaan uit te bouwen voor verzoekende partij niet mogelijk zou zijn.

2.4.13. Verder kan verzoekende partij evenmin volstaan met een loutere algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden voor internationale bescherming in Griekenland teneinde aan te tonen dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.4.14. In het verzoekschrift maakt verzoekende partij nog gewag van vijandigheid, racisme en discriminatie door de Griekse bevolking. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. De informatie die blijkt uit het bijgebrachte CERD-rapport d.d. 24 december 2024 (bijlage 3 van het verzoekschrift) werpt hierop geen ander

licht. Er mag dan ook van verzoekende partij worden verwacht dat zij zich bij eventuele problemen van vijandigheid, racisme en discriminatie voor hulp en/of bescherming richt tot de Griekse autoriteiten.

2.4.15. Ook met een algemene verwijzing naar de werkloosheidsgraad in Griekenland toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij in een dergelijke situatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, zoals dit ook in andere Europese landen het geval kan zijn, maar uit de informatie aangebracht door de beide partijen kan niet blijken dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor verzoekende partij om in haar levensonderhoud te voorzien.

2.4.16. Het feit dat, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, gezinshereniging in theorie mogelijk is, doch het in de praktijk wordt belemmerd en/of zelfs onmogelijk wordt (gemaakt) en de procedures zeer lang duren, toont verder niet aan dat Griekse statushouders, zoals verzoekende partij, aan een met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie strijdige behandeling zouden worden onderworpen en dat zij in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zouden/dreigen te belanden. Dit gegeven op zich bereikt als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien blijkt niet dat statushouders in Griekenland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zouden kunnen ondernemen indien zij menen dat hen onterecht de toegang tot een dergelijke procedure wordt ontzegd of bemoeilijkt.

2.4.17. Wat betreft de argumentatie in het verzoekschrift dat "*uit het AIDA-rapport verder blijkt dat de situatie van de terugkeerders dusdanig risicovol is, dat de Europese Commissie onder meer België, die overging tot deportatie, op het matje riep, omwille van schendingen van de basis mensenrechten. (p. 246)*", blijkt uit een lezing van het betreffende rapport waarnaar verwezen wordt dat op 29 september 2022 de Europese Commissie een 'inbreukprocedure' opstartte tegen België, Duitsland, Spanje en Griekenland omwille van het zich niet schikken aan/naar de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EC. De Commissie verstuurde een brief ter kennisgeving aan die 4 lidstaten inzake een incorrecte omzetting van enkele bepalingen van voormelde richtlijn, die voorzien in een aantal regels voor de terugkeer van derdelanders die niet voldoen aan de voorwaarden inzake de toegang tot en het verblijf en de vestiging in een lidstaat, en riep op om zich te conformeren aan de EU-wetgeving. De lidstaten kregen twee maanden de tijd om te antwoorden op de opmerkingen van de Europese Commissie, en bij gebrek aan een afdoende antwoord kon de Commissie beslissen om zich hierover verder uit te spreken ten aanzien van de betreffende lidstaat. De (hogervermelde) lezing van verzoekende partij van die bewuste passage in het AIDA-rapport vindt aldus geen steun in het rapport zelf, waardoor haar argumentatie feitelijke grondslag mist en niet dienstig of ernstig is. Uit het rapport blijkt geenszins hetgeen verzoekende partij hierin meent te lezen. Het rapport bevat voorts geen verdere informatie over een eventueel gevolg van en vervolg op het bewuste schrijven van de Europese Commissie.

2.4.18. In zoverre verzoekende partij in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

2.4.19. De verwijzing in haar verzoekschrift en aanvullende nota's naar internationale rechtspraak en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

2.4.20. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.4.21. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 1-14), dewelke allen kopieën betreffen, werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

Haar Palestijns paspoort, haar Palestijnse identiteitskaart, de Palestijnse identiteitskaart van haar echtgenote, haar huwelijksakte en de geboortecertificaten van twee van haar kinderen (docs. 1-4 en 7) bieden louter een indicatie van haar identiteit, herkomst en familiebanden, *i.e.* elementen die hier niet ter discussie staan. De twee UNRWA-kaarten, de UNRWA-kaart van haar vader, de verschillende attesten dat zij en haar gezin beroep deden op hulp van UNRWA, de verschillende foto's van haar kinderen en haar vernielde woning in Gaza, de twee e-mails d.d. 03/05/2025 en d.d. 05/05/2025 betreffende de situatie van haar gezin in Gaza alsook de twee foto's van haar zoon die gewond raakte bij een bombardement (docs. 5-6, 8-11 en 13-14) hebben betrekking op haar leven en de omstandigheden in Gaza, waarvoor zij in Griekenland reeds bescherming geniet, en staan los van haar situatie in Griekenland. Haar Griekse *ausweis* (doc. 12) toont aan dat haar internationale bescherming werd toegekend in Griekenland en dat zij in dit kader een tijdelijke verblijfskaart verkreeg, hetgeen evenmin ter discussie staat en waarmee *supra* rekening werd gehouden.

2.4.22. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing in haar verzoekschrift en aanvullende nota's naar de situatie in Palestina is *in casu* dan ook niet dienstig voor de beoordeling van het verzoek van verzoekende partij. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar zij internationale bescherming geniet, namelijk Griekenland.

2.4.23. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.4.24. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT